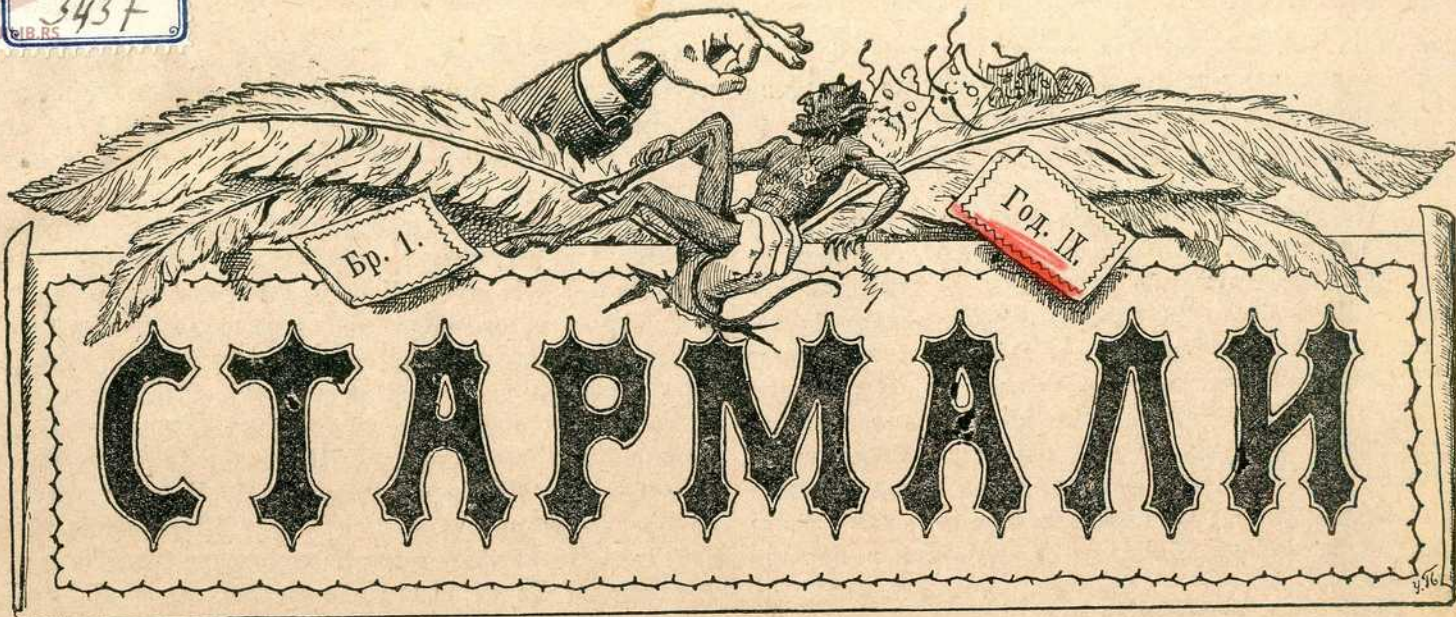

185
3437

У Новоме Саду 10. јануара 1886.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10 — 5, — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien IX. Porcellangasse, 56.) — Претплата и све што се тиче администрације шиље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда, слова као што су ова и сваки пут 30 новч. за жиг.

А м н е с т и ј а.

Зашкринуше седамдесет кључа, —
Отворише с' седамдесет врата, —
Изиђоше седамдесет Срба,
Слобода им (ка' што веле) дата.

Заиграло срце у меника
Од радости седамдесет пута,
Дому треба што више синова,
Јер је мајка здраво забрипута.

Збрисало се седамдесет туга,
Залечило седамдесет рана.
— Да л' да певам амнестији лепој
Ка' невести сретнијих нам дана?

Перо, Пајо и Коста и Рашо,
И ви други, (не знам име свију)
Две године бијасте у мраку,
Мрак се тешко скида са очију.

Кад сте пали у те казамате
Одлучени од браће и света,
Онда вам је (то већ тако бива)
Онда вам је слобода узета.

Сад се врата ваших казамата
Отворише, — ви смете изаћи,
И ви смете по Србији ходат' —
Да ли ћете сад слободу наћи?

То не питам, — већ у песак турам
Главу своју на прилику поја. . .

Не би хтео радост да замућим
Првој песми новолетног броја.

Зато радост нека пева сама
Као тица добродослутница:
Амнестија ј' из несреће никла,
Сад нек срећа никне из тамница,
Из тамница разни,
Из тамница празни!

— Ђ.

Шетња по свету.

XIV.

Боже мој, како се то времена мењају!

Некада су српски трговци правили тестаменту пре, нег што су се кренули на пут у Пешту. Пут је дуго трајао, а и врло је несигуран био, те се путнику могло свашта догодити. Могли су га похарати и убити, те с тога свако мора признати, да су тадашњи трговци врло мудро чинили, што су пре свог поласка за сваки случај написали тестаменту, да се зна, чије је шта.

Данас да богме да је са свим друкчије. Данас највише ако ће путнику на жељезници озеопти ноге и ако ће навући какву болест до Пеште, али га нико неће похарати и убити. Не мора с тога тестаменту правити пре свог поласка, као што су то чинили стари српски трговци. То се данас са свим изгубило.

Него није баш ни тако. Изгубило се у пређашњем облику, али је ускрело у новом. Трговци више не морају правити тестаменте пре, него што се крену на пут, али као што данас ствари стоје мораће то чинити српски уредници пре нег што напишу какав чланак. Писање тестаменте биће први књижеван рад

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

оног, који хоће да постане српски новинар. То неће бити бог зна како тежак посао, јер српски уредници и новинари обично и немају шта друго да оставе, до ли само своје дужнике — претплатнике. Али ту у колико неће бити пријатно по новинаре, у толико ће још много више непријатније бити по дужнике. Јер узмимо на пример, „Стармали“ напише тестаменту и остави све своје дужнике у наслеђе — државном тужиоцу. Шта би отуда следовало? Следовало би то, да би државни тужилац тај дуг заједно са егзекутивним трошковима немилосрдно утерао. То би да богме зло било, али то се зло може врло лако отклонити. Нека сваки дужник пошаље поштанском упутницом администрације свој дуг, па га онда ни глава заболети неће. Онда, ако ће ко страдати, страдаће само новинари, претплатници биће од сваке беде и напасти сачувани.

То је само мимогредан пријатељски савет, али ја сам о другом нечем почео да говорим. Почео сам да говорим о том, како су се некад српски трговци плашили лопова и харамија, када су полазили у Пешту, а ето сада се морају српски уредници, плашити кад напишу што и кад их државни тужилац позове у Будимпешту пред суд. Разлика је да богме очевидна, али ипак изгледа у толико слично, што по примеру првих треба и ови други да направе своју тестаменту, ако ни оцем другом, а оно бар о својој — личној слободи, па онда нека је наслеђи ко хоће. т. ј. ако би се у опште нашао ко, који би хтео тако сумњив дар да прими.

Мени је драга моја лична слобода и не бих хтео ником да је у наслеђе оставим, па за то сам одшетао у Будимпешту, а нисам чекао, да ме ко тамо позове. Кад ми је већ судбина досудила, да пишем српски, бар нећу да сам исте среће као писци оптужених

члапака у „Застави“ и „Бранику“, нећу, да ме зову, већ сам отишао сам, а како баш сад сабор саборише, то ће ми време врло пријатно протећи. А у томе нисам се ни преварио. Јер премишљајући о некадањем и садањем добу, о српским трговцима и харамијама по пустарама, о српским уредницима и државном тужиоцу, па кад сам за тим ушао у мађарски сабор имао сам шта и чути. Баш је говорио старац Чанади, а између осталог рекао је од речи до речи и ово: „Тиса је као министар-председник већма жарно, учинио је већа пустошења, да не кажем разбојништва, него што су то учинили највећи непријатељи наше отаџбине: Татари, Турци, Бахови и Шмерлингови најамници.“

То је дакле Тиси хвала, што је Чангове сместио по банатским ритовима и што је у Шајкашкој подигао Тиса-Калманфалва све од самих поштењејши људи и патриота. То су неки Срби са свим друкчији људи. Под данашњом владом узета је управа Текелијног фонда из „Матичиних“ руку, гоњени и затворени су многи честити Срби, покомувалише нам школе и уведоше свугде мађарски језик, наименоваше Германа за патријарха, учинише толико покора и чуда, па ипак „Вражје Доба“ и „Марод“ не могу да се нахвале Тисе и његове владавине! Али тако је то: наши „нотабилитети“ сурови су само према синовима свога народа, а према Тиси да богме да морају бити учтиви и понизни. „Wessen Brod ich esse, dessen Lied ich singe“ каже мудри немац, а српска пословица на против мало драстичније: „Куд ће чума, него у свој род?“

Али поред свег тога, што сам уживао, кад су старац Чанади и други мађарски опозиционарци говорили, ипак ми је срце голема туга обузела. Погледао сам на она места, где су некад седели Милетић, Полит и други заступници српског народа, па сад не видех никог тамо! Сабор је већ пожалео Срба, али

ПОДЛИСТАК.

Звонарица лија.*)

Хумореска М. М. . . братовића.

Поручник Јово дође у село Л. за мјестнога заповједника. Био је добар војник, али и стравствен ловац, па зато се изван своје службе једино с ловом бавио. Сабља и пушка то су му на селу другарице биле; чим би сабљу одпасао, одмах шару на раме, па хајд у лов.

И његов коншија Гавре био је тобоже неки ловац, па су њих два заједно ловили и један другоме своје ловачке догађаје приповједали.

Поручник је у лову уживао, али јао хртима, ако би зечији траг оставили, па лију потиснули, добили би батина, а кад и кад је и лија ту своју трку пред псима с кожомом својим платила.

Кад би нам поручник о лову говорио, онда би му прва реч била:

*) Ову хумореску радо примамо, јер у њој не има усиљавања да подражава обрасце туђинских хумореска. Ово је пала заићена из чиста вреда народног живота. А ко проучава језик српски из свију крајева наших овде ће наћи доста чега, што је вредно да се пребележи.

„Само да не има тих вражијих лисица, лијеп би лов био, али кад пси на вражији траг дођу, одоше к врагу за њом“. Лисице су му лов, квариле, али се и он њима зато немилостиво светио.

Једнога илијскога дана прије зоре бијеле изађоше поручник и Гавре у лов, и чим се грма ватише, пси цикнуше, а Гавре довикну:

„Пазте господине, на Вас ће!“ „Ајд к врагу и ти и они!“

„Ма што се љутите господине? сад сте зеца поплашили, управ је тим путем на Вас удрио.“ „Да! то је зец баш ко и ти што си генерал.“

„А — да који је бјес?“

„Ну — и ти си ми лијеп ловац.“

„Бог ме ље, не гоне вука.“

„Не гоне вука, али гоне врага.“

„Бог с нами, каква врага?“

„Та лисицу, вртоглава!“

„Е — е, То ја не знам.“

„Да богме, да не знаш, кад ти зецове само на чекању тучеш.“

„Па како Ви то познате, кад пси лисицу гоне, а кад зеца?“

„Шути сада! него лети бржибоље горе на вршак и

Срба нигде нема. Српска се реч у сабору више не чује, а томе није народ крив. . . . Но то су и сувише жалосне ствари, а да би им у овом листу места било. У осталом, ако Срби и не раде у сабору, „раде“ на другим пољима. Ено поглавари кикиндске општине учинише за кратко време промет од сто и више хиљада форината. То је заузело огроман „рад,“ а свакако служи на дику влади и торонталском великом жупану, чије су верне присталице ти поглавари били. А да ли ће, боже, о овој ствари што и у сабору проговорити кикиндски посланик г. Миша Сабовљевић? Ил можда је најбитнија тачка кикиндског програма — ђутање? „Ако је то, онда је штета,“ што су господа „нотабилитетлије“ и пре две године пред изборе за земаљски сабор проговорили. Да су ђутали, боље би учинили, а народ би их већ познао по „раду,“ као што је сада ето познао поглаваре кикиндске општине.

Милисав.

У ш т и п ц и.

Највећи је уштипак о новој години — честитка. Али ако краљ Милан све честитке својих ласкаваца прима као — пуслице, то је његова ствар.

Ми имамо две врсте политичких листова. Некоји добијају из Будимпеште парнице, а неки — парнице.

О Божићу сам посетио Лазу Нанчића у Вацу. Јако је солидан, никуд не излази после вечере, и тако нема изгледа да ће му се стап одказати пре — него што је пред судом уговорено.

1886. година, кад се прочита од горе (с веба)

стани у онај грич, па паз, не били мрцину убио, да ми туда паса не мучи.“

Мој Гавре пушку у руку, па натисне на вршак као да ће царевину добити. Он брже, и штекет паса к вршку још брже, таман он на вршак, а пси у гричу под вршком на мјесту лају и завијају.

Гавре се надвири и виђе, ће сви пси над неком шкрапом лају, сађе дође и види тету лију у шкрапи, закљештила очима, а окељила зубе, не смије ни један пас на њу ударити.

Кад је лија Гавру опазила, заждири, обочи се па њик ван. Гавре онај мах у страху зграби лију десницом за врат, а левицом привати изнад крстах па почме дрекати:

„Господине! Господине! Брже амо!“

„Што је?!“

„Ајао брже амо!“

Поручник мислећи да му је Гавре збиља у каквој погибељи, скочи тамо, а кад виђе, ће он живу лију држи, довикне му:

„Не бој се, само ју држи чврсто.“

Пси око Гавре и лије скомичу и скачу, а горопадни везир већ јој и реп откип'о.

Видећи лија лајмана, изгуби сву наду, да ће се Гаври

изгледа као 9881. година. Сад ће бар и наши претци у рају разумети наше поступке. Рећи ће да смо остарили, па се — подетили.

Читамо, да угарски министри мисле, е је спасена држава кад какав „Schwarz“ промени имена „Fekete.“ А ја мислим, да би се они исто тако радовали, кад би какав „Herman“ променуо име на „Герман“.

Ми смо у очи нове године боље провели, него што смо се надали. Снег завејао путеве, па нам нису могли стићи из Беча и Пеште чивутски „Пестер Лојд“ и Ђурковићева „Преса.“

„Наше Доба“ грдиће и грлиће од сада трипут недељно. Питање је за кога ће бити већа част, — или за оне које грди, или за оне које грли.

Логично и још логичније.

У првом овог. броју „Нашег Доба“ има ова реченица:

„Автономија је још кост, која се глође, и борба у неких, који се тако радо позивају на автономију, не бива са те автономije, него са те кости.“

Ако је то логично речено, онда је ово још логичније:

„Наше Доба“ је још шмокљан, који се сваком намеће, а што се свесни људи на то гнушају, то не бива ради нашег доба, већ ради тога шмокљана.

из шака измакнути, провали очи и излази језик бајаги, да је мртва, не били је бадио, да му тако умакне.

Готова је господине! Видите како је језик изплазила? Поручник прицврљи јој горућу цигару на језик, а лија језик увуче и тргне се да утече.

„Небојте се господине“

„Држ' чврсто, да не утече!“

Поручник извади ланац на ком' се пси воде, веза лији ноге, а у чваље јој ували кличак, па и шуљку јој свеза да не угризе, оћера псе и онда рече:

„Сад је пусти!“

Гавре ју на земљу бади, одану, главом узману, те тарући рукавом крупан зној с чела упита поносито:

„Јели, господине, да сам момак, кад сам ју живу уватио и одржа?“

„Шта не би одржа, та није међед.“

„Бог ме је мени доста било.“

„Фали ти Богу, што си ју за шију пограбио, јер другач би био њезине зубе упамтио“.

Пси, машући реповима, начетали се око њих и лаје, бадава их ћерају да тражити иду, не ће се ни један да гане нови траг извијати, већ око њих облећу, да се лије дочепају.

„Ајдмо кући, данас је враг лов узо!“

Ђира. Ја ти, брате, са хјеровима у српском језику још висам на чисто. Никад не знам како је боље написати: „аљина“ или „хаљина“ — „ајдук“ или „хајдук“, — „оца“ или „хоца“, — „уља“ или „хуља“, — „ура!“ или „хура.“

Спира. Иди с богом! Од куд ти падају на ум такe ситнице?!

Ђира. Нису то ситнице, него је то замашно питање, које је баш сад на дневномe реду. Узмимо само реч „амнестија.“ — Та то је красна ствар; али ако је то „хам-нептија,“ — онда сам сасвим другог мишлења.

П у с л и ц е.

Даклем Гарашанин је добио од краља највише признање. Штета што су народу везане руке, од народа би Гарашанин добијо још што више.

Овогодишња скупштина у Србији сазвана је (на папиру) а таки је и распуштена (на папиру). Услед тога скочила је цена папиру тако јако, да сад једна цедуља више вреди него цела уставност.

Тамнице су у Србији испражњене. Благо си га Велизару Кундовићу, бар се може рахат по њима башкарити.

На Угарском сабору пала је реч, да „је Тиса већма земљу опустошио него Турци и Татари.“ То је

рекао Чананди, — овејан Маџар. — Тиса је таки поручио др. Стеви Павловићу да га узме у обрану. И сад ћемо скоро читати у „Нашем Добу“ да Чананди нема право, него да су Турци и Татари већма пустошили него Тиса

У Кикинди се појавио нов програм. Штета што се охладило „усијано гвожђе“ делије Ђ. Бекића, ту би га могао лепо употребити.

Из Босне.

У Бугојном месту питомоме Свако диже славу сведу своме. Тако ваља, тако је у реду, Обичаји нек се поштуједу.

Кад је био божић католика (А божић је сваком над и дика) Пуцале су пушке веселинке, Веселиле католичке синке, Пуцале су богу ради хвале Танке пушке велике и мале. Три је дана трајало весеље, Трајало је до насита жеље.

А кад прође божић католика Узе добош наш добошар Ика: „Свима, сваком да је се на знање Забрањено ј' од сада пуцање!“

Кад то чуше Срби са улица Баш ни један не намршти лица, Испод брка речи им се краду: „Ништа за то. Бог нек живи правду!“

„Зашто господине?“
 „Та видиш, бено, да пси не ће више да траже!“
 „Е — па нијесмо баш заман ишли.“
 „Како врага, да нијесмо?“
 „Ма — молим вас, ево лисице.“
 „Баш лијеп лов, та опундрана мрцина нека теби буде.“
 „Збиља што ћемо ш њоме?“
 „Бог ме нећемо је пећи, а нећемо ни живу пустити, да ми и опет псе дражи.“
 „А да што ћемо онда ш њоме?“
 „Вуци је кући, па ћеш јој виђети скока.“
 „Оћу ли овако везану и живу?“
 „Него?“
 „Ајде, тето, дакле, да се нагледаш код нас кока.“
 Довукоше ју до поручникова стана, бацише ју у шталу, а вјерни слуга Дмитар истрча гологлав засукујући рукаве — припита:
 „Господин лајгман, молим покорно, оћу ли одријети?“
 „Нећеш, тек тамо по ужини.“
 „Добро, добро, само кад нијесте бадава ишли.“
 „Јели ужина готова?“
 „Молим покорно, сад ће бити; говедина се вари, а двоје сам пилића већ на ражањ патака.“
 „Па зашто си закаснио?“

„Молим покорно, магла ме преварила, а мислио сам да ћете се дуље забавити.“
 „Гавре ће пилиће пећи, а ти узми товарију, па ајде биргашу Петру и донеси ми добра вина.“
 „Молим покорно, одмах!“
 „Чујеш Гавре?“
 „Чујем господине!“
 „Ево ти четири гроша и донеси ми од старе Манде овећу клепку.“
 (Мандин син ково је клепке.)
 „Што ће Вам клепка?“
 „Непитај, већ одмичи и да си одмах туј.“
 Гавре стисну раменима и оде, а за неколико минута ето га с клепком звонећи и к десном уву принашајући је, да ли добро звони.
 „Ево је господине, баш је добра, знони ко бронза.“
 „Добра је, за кога је.“
 Поручник оде у собу, изнесе нов ремен и комад крува па пружи Гаври:
 „Ево ти крува, па замами све псе у колницу и затвори их“
 Гавре жвиждну, пси се слетише и затвори их.
 „Сад ајдмо у шталу.“
 Гавре издречио очи, што ће то бити, а кад уђоше у шталу, рећи ће му поручник:

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Бука. „Шта велиш о томе да ће ове године пропасти свет?“

Шука. „Та може бити да ће пропасти „свети“ само га ја не држим за „светог.““

Бука. „Чујем да сад „Наше Доба“ брани кикиндски програм.“

Шука. „Ама гогорио сам ја већ одавно, да кикиндски програм „вије још сасвим пропао.““

Бука. Па да кад ћеш ти једаред рећи да је пропао.

Шука. Ето видиш сад то велим, кад га већ „Наше Доба“ брани.

Бука. „А тако. . .“

Ө.

Проба пера.

CLVII.

Жене и тајне.

Криво судиш, да су жене
На језику лаке;
И да су им уста бржа
Него што су шаке.

Ако тако мислиш,
Гресиш њином соју;
Жена ум чува' тајну,
Али само — своју.

CLVIII.

Копривина хвала.

Хвалила се коприва:
„Ја сам страшно цвеће.

Гром у свашта удари,
Ал у мене неће.

Ја сам јунак једини
Међ свеколким цвећем,
Гром се боји од мене,
Да га не опечем.“

Шта да велим на ову
Копривину хвалу?
Њојзи нек је на дилу,
А нама — на шалу

CLIX.

Из брачног живота.

У брачном животу
Има ствари глупи:
Кад се жена *изоштри*,
Онда муж *отули*.

Г—д—н.

Шта су виђени и невиђени људи забележили
у споменицу прошле године.

Хвала Гарашанину на свему! Али кад би га
смео смело сметнути, — чини ми се да би се
на ново родио.

Кр. М.

Сви су мислили да ћу се убити. Већ се и раз-
гласило да сам се убио. Merkwürdig! Како да се у-
бијем, кад је нестало барута! А друго, ја нисам тако
строг судија себи, — као што сам био другима.
Милутинчић.

„Кленку метни на овај кајиш и објеси лисици о врат,
само кајиш добро сапни!

Гавре мучи и чуди се, узе кајиш, натакну кленку и
сапе чврсто лији око врата.

„Вуци је замном.“

Гавре онако још забезекнут дрљачи лију за поруч-
ником, а кад су више штале дошли, стаде поручник, огледа
се око себе, видели га тко, те се осмија и рече:

„Држ' је чврсто онако као онда, кад си ју уватио.“

„Не бојте се, не ће ми бре ни сада утећи.“

Поручник се сагну, одвеза јој ноге и шуњку:

„Упери ју уза страну, па ју далеко баци.“

Гавре је од себе отисну, а лија мислећи ваљда, да је
још везана, остаде лежећи, а кад поручник к њој приђе и
акну, клиси тета, па макац уза страну. Кленка звони, а
лија, да се тога гендара курталише, све у трку с првим
се ногама за врат вата, те тако грабувајући се и главом
на све стране завијајући замакну у грм и оде као из пушке
преко бријега звонећи.

Поручник да пукне од смија, а сирота Гавро зип'о,
па за лијом зури.

„Чекај мудра, неш ми више паса мучити.“

Тек се сад Гавре освјести и упита:

„А господине, што Ви то учините?“

„Та видио си, што сам учинио?“

„Бога ми сам ја вас све до сада за паметна држа.“

„Чујеш ти звонару, пази што брџаш!“

„Молим опростите ми, ја се чудим, што ви живу ли
сицу пуштиште и још јој онако добру кленку објесисте.“

„Ти си бена, не знаш ништа.“

Ја сам ју с кленком зато пуштио, да оне друге ли-
сице расплаши, па ми неће више паса варати.“

„Ха-ха-ха! Бога ми, Ви сте мудра глава; враг ијо,
да ће ође сада и цигла лисица остати, кад виде и чују:
да њева сека кленку носи.“

„Ну, ето видиш да је то добро.“

„И те како!“

„Носи ланац у шталу, па кад Дмитар дође рећемо,
да смо живу срну уватили и свезану у шталу донели, да
се одвезала и кроз окно утекла; али за живу главу истину
му казати не смијеш, јер је он брбљав, па да чују моји
камеради, смијали би се моме лову, јер знаш, да лисица сад
у љету за ништо није.“

„Небојте се господине, неће зато ни жива душа знати.“
Ето ти и Дмитра, а поручник нађ засу:

„Мрцина ти ниједна, увјек те учим, али бадава, ко
ће беду научити.“

Имам два кљусета; упрего сам их па ме трук-
ју као ђавола по џомби. Скупно ме стају, — али су
за то и момачки сустали.

Авђалбанди.

Ја лично нигоме писам казао, да воју је — у је,
— у је, — у је. — Моја је сва заслуга скопчана са
примир и је м, — ри је м, — ри је м, — ри је м.
Кафенхилер.

И ја би да останем барон, па макар после и
изишао из владиног клупа.

Један — а можда и више њих
посланика Срба на хрв. сабору.

Рат је нужно зло; а уједно је и најбоља при-
лика да се човек покаже б р а т у б р а т.

Један министар фивапсије.

Успомена једне лепе госпођице.

— По Петефију. —

Мој новчаник празан је к'о глава
У гдекога филозофа што је.
Многих лепих успомена благо
К'о новчаник чува срце моје.

Ах, mon dieu, кад се сетим свога
Путовања из Новог Сада!
Била ми је сапутница нека
Госпођица лепушкаста млада.

Дуго сам је погледао немо, —
Јер сам врло стидљив међ женским; —

Сирота Дмитар упропастио се, стао па гледа, а кад
се освјестио, онда и он поче:

„А господине, Бог с вама! што вам је?“

„Још ме питаш што ми је; мичи ми се са очију, јер
да ми на оца ти гледати није, одвалио би ти 25., да би
се од сваке свалио.“

„Боже свети, шта је то?“

Поручник оде срдито у вођар, а Дмитар у кухињу
Гавру питати:

„Ма брате Гавре, што се то догоди?“

„Зло брате! Ми смо јутрос красна српца двизца жива
уватали, свезали и у шталу метнули; кад мало прво лајт-
ман у шталу завири, српац се одвеза и кроз окно утека.“

„Е — па што сам ја брате томе крив?“

„Мучи чојче, како није си крив?“

„Зашто ја?“

„Ти си јутрос окно отворио и отворено оставио, а
да је затворено било, не би утека.“

„А шта сам ја знао, да ћете жива врага донијети и
у шталу метнути.“

„Ето ну! — Лајтман каже, да би волио, да му је 100
фор. к врагу отишло, јер је мени запсвидио, да га још ве-
черас оберстару предам.“

Али она са мном зборит' поче.
Видео сам да ме радо има.

Немачка је глумица — рече ми —
И у Пешту у друштво је рада.
Ето за ме прилике! ала је
Срце моје закуцало тада.

Отишли смо заједно на ручак.
То је ретка госпођица била!
После ручка литру вина попи.
Па шта беше? .. ко да није пила.

Сија.

Циганске анегдоте.

(Оригинале. — Јоште нигде до сада не штампане.)

С в е ш т е н и к. Ао-а! Циганине, колику ти ко-
басицу имаш у руци. А зар не знаш јадап, да је да-
нас велики петак!?

Ц и г а н и н а. Па шта ћеш гу, господине! Ве-
лики петак велика и кобасица. Кад буде мали
петак, биће мала и кобасица.

С у д и ј а. Ето Циганине, ухватио те жандар у
крађи. — Шта ћемо сад!?

Ц и г а н и н. А шта му знаш, господине кад је
жандар. Опрости му. — Ухватио би он и тебе у
крађи, да си нешто Циганин.

Дође Циганин у чергу и нађе своје циганче кр-
ваво.

— Море, Гајго, а ди ти је уво.

„Ето, брате, видиш, зло је то код господе бити! ни-
гда не знаш од куд' ћете таква невиђеница пограбити.“

„Дабогме, господа су господа.“ Али се за сада не
бој, ја ћу му за те говорити.“

„Дај молимте, ти знаш, да би ја волио, да ме гром
ударо, него. . .“

„А што ћеш брате де? Господа су господа!“

„Та знам, али. . .“

„Није си ти баш сад толико крив, ја ћу за те мо-
лити, само гледај да ужина што брже готова буде, јер би
он мога онако љут и зато планути, па онда је враг крив.“

„Ево — ево, сад на-брате.“

Гаври није толико, што се ужине тиче, за поручника
било, колико ради свога благоутробја.

За неколико минута ужина се на столу пушила, а
поручник и Гавре онако гладни пријнули ваљано, а није-
су заборабили ни на извртну капљицу далматина.

Кад су глад и жеђу, те диндушмане здрава ловачкога
штумака отиснули, за камаринше луле тако жељно, да је-
дан другог од дима преко стола видио није.

(Продужиће се.)

- Одгризло ми прасе.
 — Па зашто не плачеш.
 — А шта ћу да плачем. Одгришћу и ја њему.

Влах се отелио . . .

У једном селу близу Темишвара догодио се овај истинити случај. Један влах купи краву стеону и дотера је кући. Ту сад тек настаде право весеље, и једва су чекали да се крава отели. Кад већ и то жељено време дође, почну редом ноћу назити, једне ноћи човек, а друге жена. Тако је талија донела, да се крава отели баш оне ноћи, кад је жена стражарила. Док је жена у штали пазила, дотле је промућурни влах нешто страшно сањао, — а знате ли шта? ни ово, ни оно, већ баш да се он отелио. У тај мах се и крава распала са бременим, а весела жена спопаде теле, па хајд мужу да се пофали. Дрма га, виче аја, не помаже ништа, вла само муче и стење. Жена метне теле поред њега и покрије га опаклијом, којом је и вла покривен био, па изиђе напоље у шталу. Вла се у том пробуди, протре очи, те поче о своме сну премишљати хвалећи бога што је то само сан био. У тај се пар и теле поче мицати, а вла опипа да види шта је.

Кад је видио да је збиља теле, није му више ни требало, спопаде теле, изнесе га и баца га у житну јаму, понда се као здрав читав врати и легне.

Кад и жена посвршава на пољу, уђе у собу весела па одма приђе кревету, разрогачи поред жишка очи — и зачуђена запита: „А ди је теле?“

Вла одговори: Еј наопако па зар и ти знаш, да сам се отелио! Еј моје срамоте

„Та говори ди је теле? рече жена?“

„Вадио сам га у јаму: ао немој никој за ово говорити.“

„Та убила те мати божија, а како би ти теле бацио?! Тек што сам га увела из штале унутра!“

Сад се тек влау разбистри мозак, па озбиљно запита жену: па зар се нисам ја то отелио?

У Мољу се причало, у Ади прибележило, у Новом Саду штампало; а читати се сме свугде куд „Стармали“ допире.

Ћ.

Питање. Јесу ли, и на што су нам потребне буве и стенице.

Одговор. Буве и стенице су нам потребне, јер иначе не би било кога, да поједе овај силан инсектенпулфер, што се сад фабрикује.

Вандроваш неки вечерао је у једној гостионици. Кад је довршио вечеру он ће рећи гостионичару: Но

хвала богу, са вечером сам готов, а и литру вина сам попио; а сад молим вас позајмите ми једну форинту, да вам могу вечеру и пиће платити, — јер ја не радост остајем дужан.

Циганин био на визитацији и ту показа докторима да су му на десној руци два прста згрчена.

— А од када су ти та два прста згрчена, — запита један доктор.

— Има већ десет година.

— А како су били пре тога.

Циганин се заборави, па опруживши сви пет прстију рече: Пре су били ево оваки.

Господар. Јоване, отиди господину домину, позови га да ми дође довече на чашу вина.

Јован. Па добро де, — ја га могу позвати; али верујте, да неће доћи.

Господар. А зашто?

Јован. Та њему чаша вина, није ни на један зуб.

 Молимо да се гласа!

Од 24 ог броја до краја прошле године било је у подлистку „Стармаловом“ осам хумореска, које су послате на расписану награду. Хумореске су ове.

- 1., По сата у полицији.
- 2., Како да дођемо до новаца.
- 3., Зашто ја не носим сат?
- 4., Маскенбал.
- 5., Нема пријатеља.
- 6., Дипломатски.
- 7., Наздравље пиштољ.
- 8., Чика радино страданије.

Молимо свакога прегилатника да нам до последњег јануара о. г. јави којој хуморесци досуђује прву, а којој другу награду. За тим ће се тако обзнанити резултат гласања. Ко нам после тога рока јави, неће се уважити.

Гласови нека се пошљу на издаватељство „Стармалог“ у Нови Сад.

Издаватељство „Стармалог.“

Новије књиге, музикалије и листови.

које уредништво добија у замену.

„Дижимо школе.“ Двобор четворогласан мешовит и двогласан дечији уз пратњу гласовира за две руке. Написао Р. Толингер. Цена 75. новч.

Гудало. Часопис за унапређење гласбе. Излази у Кикинди сваког месеца по једаред. Уз сваки број издаје се и по једна гласбовина. Уређује Милан Петровић. Цена за Австро-Угарску: за лист без прилога на год. 2 ф. — а са прилогом 8 ф. 80. новч.

Босанска Вила. Излази у Сарајеву двапут месечно на два табака са илустрацијама. Уредник и издавалац Божидар Никашиновић. Годишња цена за Босну, Херцеговину и Аустро-Угарску 4 ф. 80. годишње 2 ф. на три месеца 1 ф. — за иностранство 5 ф. — 2 ф. 50 — 1 ф. 25

 Лош се могу добити сви бројеви „Стармалога“ од почетка до данас.

ШКОЛСКЕ КЊИГЕ

КОЈЕ СЕ МОГУ ДОБИТИ

У ШТАМПАРИЈИ А. ПАЈЕВИЋА У НОВОМ САДУ

ево су ове:

Буквар са сликама за срп. осн. шк. ново издање	16 н.
Упутство уз буквар за основне школе	10 "
Црквено слов. буквар са читанком ново издање	16 "
Читанка за други разред српске осн. школе	24 "
Читанка за трећи разред српске осн. школе	28 "
Читанка за четврти разред срп. осн. школе	34 "
Читанка за први и други разред нижих занатлијских школа, тврдо укоричена, 306 стр.	90 "
Рачунски примери за уч. 3.-ћег разр. осн. шк.	8 "
" " " 4.-ог " " "	8 "
" " " 5.-ог " " "	10 "
" " " 6.-ог " " "	8 "

Зоологија за учитељске и више девојачке школе 80 "

Апостоли и Еванђеља у празничне и недељне дане, преко целе године с преводом српским и са 24 слике од епископа Платона, за школску и домаћу потребу има 292 стране 80 "

Наука из светог писма (за писање и на изуст учење) у основној школи — — — — 10 н.

Изз Часослова оупражњеније вк чтеніи церковныхъ книгъ вк оупотребленію вк нар. оучилищахъ 9 н.

Извод из српске граматике. Својим ученицима саставио Ј. Живановић. II. издање — — 30 "

Немачки буквар за основне школе, по разним изворима израдио Стеван В. Поповић епархијски школски референт — — — — 16 "

Општи земљопис за српске народне школе у Угарској, превео по Кутнер-Мајеру и попунио Ст. В. Поповић епарх. школ. референт са 9 слика и мапом уз ово иде додатак: Наука о глобусу и мапама — — — 25 "

Један пут један — таблица на тврдој артији — 2 "

Историја Угарске, са уводом у историју света за ниже разреде средњих школа написао Др. Фрања Рибари, с мађарског превео проф. Милан А. Јовановић. Свеска I. 60 "

" II. 60 "

Велика катавасија 1. — "

Мала катавасија 20 "

Ћимнастичке игре са сликама. Део I. 1. — "

Одабране народне песме за учење на изуст у срп. основним школама друго издање 10 "

Дисциплинарна правила за учит срп. осн. шк. 10 "

Наставни план за срп. нар. учитеље 20 "

Нове метарске мере 10 "

Ко дакле жели да горње књиге из прве руке добије, нека се обрати подпсатој накладној штампарији од које ће добити највећи књијарски рабат. Иначе могу се ове књиге добити и у свима српским књијарама. **Штампарија А. Пајевића у Н. Саду.**

Сад је баш изашла и може се добити: Читанка за четврти разред српске основне школе, одобрио српски народни црквено-школски савет. Цена 34 нов.

ОГЛАСИ.

Најлепши свечани поклон за женски свет!

ЕЛЕГАНТНО!

ПО

НАЈНОВИЈОЈ

МОДИ!

ЈЕВТИНО!

НАЈНОВИЈЕ,

најлепше и нај-

елегантније су

за сваку госпу

моје из

I. БЕЧКЕ ФАБРИКЕ МАРАМА

БЕЧКЕ

БЕЧКЕ

МАРАМЕ ЗА ГЛАВУ | ОГРТАЊЕ МАРАМЕ

— по фор. 1. — | — по фор. 1.80 —

у најдивнијим бојама, као: бордо, гранат, жандарм, белх, плаветних, сивастих, драмских, шотских, турских, црвених, мрких, жутих, крем, тебетхоф, црних итд. итд. од 60 најфинијих врста. — Ове су мараме

најлепша и најелегантнија ношња за сваку госпу, за кућу, улицу, шетњу, играње, концерте итд. итд. зими и у пролеће.

Нека се свака госпа пожур

да одмах наручи ове лепе мараме за главу и огртање, јер, како силне наруџбине долазе, за кратко ће се време распачати.

Једино и то у правој кавџи могу се се добити ли у Бечу, у експорт-трговини мараме

WIEN, III. KOLONITZGASSE Nr. 8. 2—

Новци се шаљу у готову или унаточ (per Nachnahme.)

Конкуренција швиндлу, који се тера са продајом ПOKPOBAЦА ЗА КОЊЕ!

Једна већ 50 година постојећа ц. кр. вл. одобрена ФАБРИКА ЗА ПOKPOBЦЕ И ЋЕБЕТА

опуномоћила ме је, да би могао с успехом конкурисати, и поверила свој фабрикат, који је солидан и ваљан и који се састоји у

ПOKPOBЦИМА ЗА КОЊЕ

од данас

по фор. 1.60 од комада

велики, дебели, широки и трајни ПOKPOBAЦА на продају.

Ти покровци су 190 см. дуги и 130 см. широки, испревлачени разнобојним пругама, а дебели су као даска на су с тога вапредно трајни. Наручује се или за готову или за поштанску наплату (Nachnahme). Дневно се разиљу ови покровци у све крајеве светске и свугде се врло добро допадају, већ и с тога, што се и као крестни покривачи могу употребити и што су пре двапут више коштали него сад. Адреса:

Exportwaarenhaus L. Kon, WIEN, II., Lichtenauergasse 9.

Обраћамо пажњу на адресу.

